

NIEUWSBRIEF

STICHTING VETERANEN OEGSTGEEST

Stichting Veteranen Oegstgeest

Telefoonnummer : 06-83580746
E-mailadres : secretaris@veteranen-oegstgeest.nl

www.facebook.com/VeteranenOegstgeest

[St. Veteranen Oegstgeest - Home \(veteranen-oegstgeest.nl\)](http://veteranen-oegstgeest.nl)

Bij de voorplaat; 21 november 2024, Lichtjesavond op de Begraafplaats bij het Groene Kerkje

1. Bestuur Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO).
2. Belangrijke mededelingen.
3. De Veteranenpen: Het verhaal van Wim.
4. Onderhoud Oorlogsgraven.
5. Veteranencafé.
6. Kennismaking met "Nieuwe Bewoners van Oegstgeest".
7. Lichtjesavond bij het Groene Kerkje.
8. Filmavond in het Provinciehuis in Den Haag.
9. Humor in uniform.
10. Foto-collage.

1. Bestuursleden SVO

*Voorzitter
Joop Verdonk*

*Secretaris
Barbera Hermans-Groen*

*Penningmeester
& Redacteur
Bert Hermans*

*Alg. bestuurslid
tevens Hoofdredacteur
Willem van den Houten*

*Alg. bestuurslid
Edwin Dusoswa*

2. Belangrijke mededelingen.

Woensdag 4 december Herdenking bij Zwarte Waal (UNV) door Willem van den Houten en Bert Hermans.

Zaterdag 7 december Onderhoud bij de Oorlogsgraven. We verzamelen om 11:00 uur op de begraafplaats van het Groene Kerkje bij de Oorlogsgraven aldaar. Indien er die dag een uitvaart is, gaat het onderhoud niet door.

Woensdag 11 december is er de Kerst & Saamhorigheidsmaaltijd.

Donderdag 12 december is er GEEN Veteranencafé!

Dinsdag 24 december plaatsen we Lichtjes op de Oorlogsgraven bij het Groene Kerkje om 17:00 uur.

3. De veteranenpen.

Het verhaal van Wim.

Ooit heb ik eens gezegd: als ik de veteranenpen krijg, dan schrijf ik over mijn leven als vrijwillig brandweerman. Nu is het zover, dus hou je vast.

Ik ben Wim de Winter, geboren in Alblasterdam. Ik kom uit een gezin met 3 kinderen. Ben zelf vader van 2 kinderen, waarvan 1 jammer genoeg veel te vroeg is overleden. Op mijn 11^e jaar verhuisden we naar Leiden, daar was onze toekomst beter, dan in een dorp, volgens mijn ouders. Na mijn schooltijd op de LTS heb ik gesolliciteerd bij het MEB (later MEOB) in Oegstgeest. Ben aangenomen en direct naar de MTS gestuurd. Dat was de Anthony Fokkerschool in den Haag, de School voor Luchtvaarttechniek en Elektronica. Daar 3 jarige opleiding elektronikamonteur gevolgd (op kosten van de baas). Na de opleiding bij het MEB aan het werk gegaan en in de afdeling scheepsradar-techniek geplaatst. Al snel werd dat vliegtuig-navigatie en later digitale techniek. Redelijk snel na mijn opleiding kreeg ik een oproep voor keuring militaire dienstplicht bij de Luchtmacht. Dit was tegen het zere been van de Marine baas en ik moest maar voor een keuring bij de Marine. Ben toch gekeurd voor dienstplichtig onderofficier bij de Luchtmacht en goedgekeurd. De dienstplicht ging uiteindelijk niet door, doordat ik inmiddels getrouwd was en recht had op kostwinnerschap. Zoals ik al zei: gezin met 2 kinderen en die kinderen moeten naar school. Op een dag in 1976 kwam ik thuis uit werk en mijn toenmalige vrouw vertelde mij: "Er komt vanavond iemand langs om wat te vertellen over de vrijwillige brandweer, want wij denken (mijn vrouw en de vrouw van de brandweerman die 's avonds langs zou komen) dat jij wel geschikt bent voor een functie bij de vrijwillige brandweer". Dit was door de vrouwen op het schoolplein besproken.

Diezelfde avond kreeg ik de uitnodiging om op de volgende oefenavond langs te komen. Dat heb ik gedaan en was direct lid van de vrijwillige brandweer. Zo ging dat in die tijd. Nog een gesprek met mijn baas gehad, omdat ik natuurlijk ook overdag en onder werktijd opgeroepen kon worden. Er moest toestemming gevraagd worden van het Ministerie van Defensie en die vonden het goed, want (brand)veiligheid was toch een overheidstaak? Het MEB vond het ook prima; kon ik gelijk lid worden van de bedrijfsbrandweer.

In 1977 verscheen een bericht in de Oegstgeester Courant dat de vrijwillige brandweer dat jaar een record had gebroken en wel 45 keer was opgeroepen voor een incident (meestal loos alarm door melders in de verzorgingstehuizen en Endegeest). Een militair gaat op missie om een brandhaard ergens op de wereld te bestrijden, zo kan je een oproep voor de brandweer ook als missie beschouwen; ze duren wat korter, maar het zijn er wel meer. De nodige opleidingen gevolgd en dat ging sneller dan normaal, omdat ik een deel van de opleidingen overdag bij het Opleidingscentrum voor Bedrijfsbrandweer op de Waalsdorpervlakte deed. Mijn eerste serieuze oproep was een autobrand op de Voscuyl. Daar stond een vrachtauto in brand met de spullen van een club, die met afstand bestuurbare auto's meedeed aan wedstrijden.

Na de basisopleidingen die er toen waren, brandwacht tweede klas, brandwacht eerste klas, persluchtmaskerdrager, technisch hulpverlener en hoofbrandwacht werd mij gevraagd (om mijn enthousiasme en beschikbaarheid) of ik bevelvoerder en instructeur wilde worden. Vooral instructeur heeft wel wat gevolgen voor het gezin, want dan moest je ook een avond in de week instructie geven. Dus 1 oefenavond in de week, 1 cursusavond in de week en 1 keer in de week lesgeven. Mij gezin vond het prima (ze waren me waarschijnlijk graag even kwijt) en ik zat ook nog in een brandweeredstrijdploeg. Het aantal uitrukken groeide gestaag, noodgebouwen van Van Wijckersloot aan de Irislaan, wat veel loze meldingen gaf. Endegeest, Curium en Hofwijck en dan de Rijksweg die steeds drukker werd en natuurlijk ook de burgers die soms wat problemen hadden, die door de brandweer al dan niet opgelost konden worden. Om maar wat oproepen te noemen. Op een mistige avond in het najaar (jaartal weet ik niet meer); de pieper gaat en de melding komt "Ongeval op de A44 richting Amsterdam, aanrijden via Indische buurt". Op de rijksweg aangekomen was het zicht echt slecht.

Ineens zegt de chauffeur tegen me, ik zie daar een laars op de weg. Aangekomen bij het ongeval vertelde ik aan de politie, dat we die laars hadden gezien, die bleek van een motorrijder te zijn, die een eind mee was gesleurd op de motorkap van een auto .

Ook een melding van moeder in paniek, zij was buitengesloten door haar dochtertje en zij stond op het balkon; dochtertje binnen en een pan soep op het gas. Toen we daar aankwamen was moeders helemaal in paniek. Ik heb twee mensen naar de voordeur gestuurd om te kijken, of ze ergens naar binnen konden en ondertussen een ladderwagen laten komen, om eventueel via het balkon toegang te verschaffen. Moeder raakte steeds meer in paniek en ik heb via de ladder een traumabeertje (bedoeld om kinderen gerust te stellen) aan de moeder gegeven, die werd direct rustig. Ondertussen konden de mensen aan de voorkant gewoon naar binnen met een sleutel van de bureu. Die was gegeven in geval van.....

Een brand die veel Oegstgeestenaren zich nog wel kunnen herinneren; 1980 Albert Heijn aan de Kempenaerstraat. Veel rook, veel schade, gelukkig geen persoonlijke ongelukken.

In 1981 op Oudejaarsdag bij de Jachtwerf "de Bolder". We hadden net een brandje geblust bij een fietsenstalling van een school en hoopten om 12 uur thuis te zijn, voor Oud en Nieuw, dat lukte! Maar 2 minuten later gaat de pieper weer voor een brand bij de jachtwerf. Daar zijn we een paar uur bezig geweest, terwijl een brandweerman licht gewond raakte.

Uitkijken voor ontploffende gasflessen in de boten terwijl je blust. Kom ik 2 januari op werk zegt een collega: "Waar bleef de brandweer toch? Ik zag het om half twaalf al branden en jullie kwamen over twaalven pas". Ik vroeg hem waarom hij de brandweer niet om half twaalf had gebeld, antwoorde hij: "Oh, ik dacht dat iemand anders dat wel zou doen".

"Het Witte Huis in vlammen".

Op 17 september 1994 wij moesten met de wedstrijdploeg aantreden voor de finale van de landelijke wedstrijden in Rhenen. We zaten bij de beste 10 van de ruim 400 deelnemende ploegen. We zijn 9^e geworden; ook burgemeester Scheenstra was in Rhenen aanwezig. Na de wedstrijd reed ik de brandweerwagen naar huis, omdat de chauffeur een biertje had gedronken. Onderweg werden we ingehaald door een luid toeterende en met lichten knipperende auto. Dat bleek de burgemeester te zijn, die voor ons bovenop zijn rem ging staan en uitstapte. Hij trok de deur open en vertelde dat er een grote brand was in Oegstgeest. Ik zeg nog "Nou er is nog een tweede brandweerauto en brandweermensen in Oegstgeest". We reden weer verder maar met de mobilfoon op luisteren. Ter hoogte van verkeersplein Oude Rijn werden we opgeroepen, of we met spoed naar Oegstgeest wilde komen voor aflossing, vanwege een grote brand bij het MEOB. Daar stond een galvanische afdeling in brand. Deze galvanische afdeling was vrijdag in gebruik genomen. Nou of we wilden! Ik had 2 mensen achterin en mezelf die bij het MEOB werkten en ik trapte bijna een deuk in de bodem, zo diep ging dat gaspedaal naar beneden. Maar 90 km per uur was wel zo'n beetje het maximum voor de brandweerauto met volle bepakking.

"Het beitsgedeelte van de galvanische ruimte platgebrand". Foto uit MEOBTIEK.

Op het MEOB aangekomen, was de eerste die ons tegemoet kwam, de directeur van het MEOB, die zei dat ik vanaf dat moment de leiding moest overnemen, als het hoofd van de bedrijfsbrandweer. Ik vertelde hem, dat de leiding in heel goede handen was van de officier van dienst van de brandweer. Hij antwoorde dat ik dan de volgende morgen (zondag) om 07.00 uur aanwezig moest zijn. Ik heb me gemeld bij de OvD en samen hebben we gekeken wat er nog gedaan kon worden. Mijn kennis van het terrein en gebouwen kwam goed van pas en twee uur later was de brand uit. Tijdens het opruimen hebben we ons de erwtensoep van Vliegkamp

Valkenburg, goed laten smaken. Zondagmorgen 07.00 uur precies melde ik me bij de directiekamer. Nou daar zat wat goud! Officieren van het Ministerie, Marechaussee en natuurlijk de directeur MEOB. De eerste woorden die hij zei waren: "Dit is de persoon die de leiding heeft". Nou daar sta je dan weliswaar met je brandweer ervaring, maar nog nooit zoiets meegemaakt. De woordvoerder van het Ministerie vertelde mij terloops dat ik tekenbevoegdheid kreeg tot fl. 1.000.000, (ja een miljoen gulden!) voor het opruimen van de resten. Ik ben net binnen budget gebleven, want de aasgieren van de gespecialiseerde bedrijven, zien "Ministerie" en hup daar komt de vork om mee te schrijven. De galvanische afdeling is nooit meer in gebruik genomen. Later is mij, door deze ervaring, nog advies gevraagd voor het opruimen van de resten van een scheepsbrand. Een van de mijnenjagers had bij Noorwegen flinke brandschade opgelopen en men wilde het e.e.a. van mij weten, hoe en wat te regelen.

"Brand op de hoek Kempnaer / Warmonderweg".

En natuurlijk de brand aan de Kempnaerstraat /Warmonderweg; het Witte Huis, bekend van het valse geld wat daar gemaakt werd, is in 1999 uitgebrand. De brand was zo heet, dat de brandweermensen niet langer dan 5 tot 7 minuten konden blussen en dan afgelost moesten worden. Uiteindelijk is het gebouw herbouwd.

In 1982 nog een melding gehad, die ik wel wil noemen. Brandmelding in het oude dorp (de straat noem ik niet). Er zou brand zijn in een open haard. Wij direct: "Dat hoort toch?" Bij aankomst werd de deur opengedaan door een jonge vrouw, die in

paniek vertelde, dat onder de open haard rook vandaan kwam. We zaten normaal met 6 mensen in de auto en gingen er 3 op onderzoek. In dit geval had het jonge stel nog lekker op het kleedje voor de open haard gelegen in nachtkleding en de jonge vrouw had in paniek, nog niets over haar doorzichtige nachtjapon aangedaan. Er waren ineens zes mensen, die van alles moesten doen, om maar te helpen bij het bestrijden van de brand. Ik heb na een poosje toch maar gevraagd, of mevrouw het niet koud had en wat aan wilde trekken.

Mijn vrouw overleed in november 2009. In 2010 ben ik op vakantie naar Indonesië gegaan op Bali, mooi strand, mooie dag geweest, drankje er bij, ondergaande zon, ineens dacht ik: wat de f*k brandweer, ik stop er mee. Toen ik thuis kwam heb ik gezegd, ik stop er per 5 april 2011 mee. Dan ben ik 60 en is het wel genoeg geweest. Dat is geaccepteerd.

Mijn laatste brand was ook de brand die het meeste indruk achterliet. Namelijk de brand bij Endegeest: 3 doden, enkele gewonden en dat door niet goed functionerende systemen en procedures.

Het was voor ons een uitruk als zovelen naar Endegeest met het idee, het zal wel weer loos alarm zijn, maar tijdens het aanrijden sloeg de stemming al gauw om, toen de melding kwam: "Uitslaande brand, meerdere meldingen". We hebben nog nooit zo snel adembescherming omgehangen en zijn ook direct aan het werk gegaan. Binnen enkele minuten waren er meerdere brandweervoertuigen aanwezig, om mensen te redden en te helpen met blussen. Brandweermensen waren slachtoffers aan het reanimeren anderen waren nog aan het redden en weer anderen aan het blussen. Hectisch, maar achteraf functioneerden de hulpverleners als een geoliede machine, die jammer genoeg niet iedereen heeft kunnen redden.

Dit waren enkel uitrukken die soms erg, soms leuk waren. Ik kan een opsomming maken van alle uitrukken voor brand en hulpverlening met dodelijke slachtoffers. Ik kan een opsomming maken met alleen leuke dingen, maar de belevingen van een brandweerpersoon zijn divers. We onthouden de leuke dingen zoals bijvoorbeeld het organiseren van een hulpverlenersdag met medewerking van de traumahelikopter, politie, ambulance en EHBO, of een open dag waar je alleen maar blijde gezichten ziet van ouders en kinderen.

De erge dingen vertel ik niet zo veel over. De leuke dingen vertel ik graag. Een paar maanden voor mijn afscheid mocht ik nog een lintje ontvangen. Het had Hare Majesteit behaagd om mij lid te maken in de Orde van Oranje Nassau, na 32 jaar trouwe brandweerdienst

Samen met mijn huidige vrouw kijk ik terug op fijne jaren en vriendschap bij de brandweer en ik vind het leuk, dat ik 1 keer in de maand een biertje bij jullie mag komen drinken en naar jullie smeugige verhalen mag luisteren.

Oh ja, ik begon mijn verhaal met 45 uitrukken per jaar. Het laatste jaar van mijn actieve dienst waren dat er ongeveer 300.

Ik ga stoppen met een uitdrukking geleerd bij de Marine brandweer: Waar de marinier stopt, gaat de brandweer verder.

Wim de Winter.

4. Onderhoud Oorlogsgraven.

Op zaterdag 2 november j.l. waren enkele bestuursleden van de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO) weer aanwezig op de begraafplaats bij het Groene Kerkje, voor onderhoud van de Oorlogsgraven. Er werd wat onkruid verwijderd en met de "bladblazer" werd de grote hoeveelheid bladeren, die rondom de grafzerken lag, weggeblazen. Na het beëindigen van de werkzaamheden werd nog een tijdje nagepraat over het plaatsen van de lichtjes, rond Kerstmis en wat andere zaken. Het zonlicht toverde enkele schaduwen op de grafzerken, waardoor het bijna leek, of de geesten van de gesneuvelde vliegtuigbemanningen, nog aanwezig waren.

"Het zonlicht toverde enkele schaduwen op de grafzerken..."

Het geeft toch elke keer weer een voldaan gevoel, dat wij als Oegstgeester Veteranen deze taak bij de Oorlogsgraven mogen uitvoeren.

Wij zijn ook de enige Gemeente in Nederland die dit doet.

5. Veteranencafé.

Op donderdag 14 november j.l. werd voor de laatste keer dit jaar een Veteranencafé georganiseerd in het Dorpscentrum (DCO) in Oegstgeest. Op woensdag 11 december a.s. wordt het Veteranencafé vervangen door de Saamhorigheidsmaaltijd of Kerst-Reünie op dezelfde locatie.

Omstreeks 16.00 uur arriveerden de eerste van de 17 bezoekers in de “Bomenzaal”, waar zij door de penningmeester werden ontvangen, die hun bij binnenkomst twee consumptiemunten overhandigde, vanwege het heugelijke feit, dat een aantal Oegstgeester instanties de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO) in 2025 weer financieel ondersteunen.

Niet alleen de Stichting Oegstgeester Kringloop Winkel (SOEK) heeft een donatie gedaan, maar ook de Stichting Carolus Gulden en de Stichting Vrienden van het Dorpscentrum steunen de SVO in het nieuwe jaar. Verdere verzoeken om financiële ondersteuning, zijn nog in behandeling. Er waren weer veel interessante gesprekken en de “Hoffotograaf der Veteranen” legde alles weer op “de gevoelige plaat” vast. De leerlingen van de “Leo Kanner School” hadden deze keer kun best gedaan en gezorgd voor een grote schaal met heerlijke gevulde broodjes. Al met al weer een gezellige bijeenkomst.

“Ab in de knoop met bril en strop”.

Om 18.15 uur verlieten de laatste gasten de bijeenkomst, terugkijkend op een leuke middag.

6. Kennismaking met de “Nieuwe Bewoners”.

Op maandagavond 18 november jongstleden werd er wederom een Nieuwe Bewonersavond georganiseerd op het Gemeentehuis van Oegstgeest. Deze avond voor nieuwe inwoners van Oegstgeest is altijd weer een feestje. Vaak zijn ze nog maar net ingehuisd en nu al zo trots op hun nieuwe woonplek alsof ze er jaren wonen.

Burgemeester Emile Jaensch getooid met de officiële ambtsketen van Oegstgeest ontving alle gasten uiterst hoffelijk en maakte met iedereen een praatje. Het was zichtbaar dat ook hij erg genoot van het enthousiasme van de bezoekers.

Naast de burgemeester en zijn college waren ook tal van vrijwilligersorganisaties aanwezig om zich te presenteren aan de nieuwe bewoners. Organisaties als Dorpskracht, Loopgroep Oegstgeest, Fietsmaatjes, Dorpscentrum en de Zonnebloem, om er een paar te noemen, ze hadden mooie tafels opgemaakt. Zodat ze zich op een waardige wijze konden presenteren. Zo ook de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO), in de personen van dhr. en mevr. Hermans-Groen.

De nieuwe bewoners konden zo bij de organisaties van hun interesse vragen stellen. Ook de SVO mocht delen in de belangstelling en kreeg volop vragen op zich afgevuurd. Omstreeks 19:30 uur begon de burgemeester met zijn toespraak, waarbij hij een ieder nogmaals en uitvoerig welkom heette in hun nieuwe gemeente Oegstgeest. Na de toespraak maakte het publiek nog een rondje langs alle tafels om daarna nog een rondleiding door het gemeentehuis te krijgen.

Het was een drukbezochte en gezellige avond, waarbij de nieuwe bewoners een duidelijk beeld van hun nieuwe woonomgeving is gepresenteerd en waarbij de vrijwilligersorganisaties de gelegenheid hebben gehad om zich voor te stellen.

Nadat iedereen nog in de gelegenheid werd gesteld een hapje en drankje te nuttigen was het langzaam tijd geworden om in te pakken en op te ruimen, een mooie ervaring rijker.

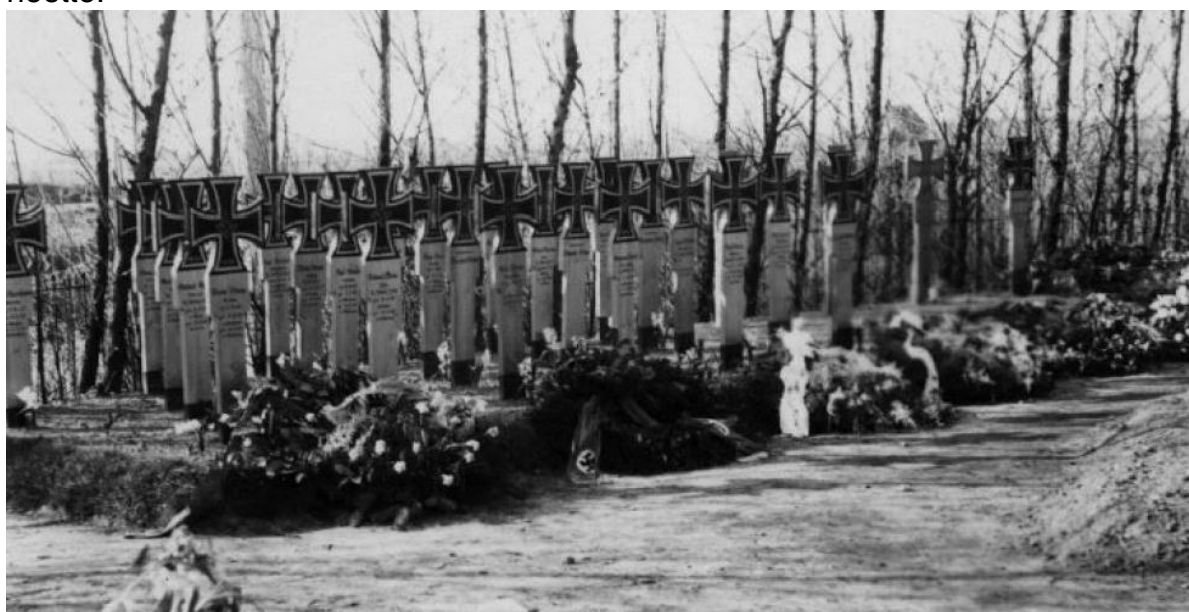
7. Lichtjesavond bij het Groene Kerkje.

Op donderdag 21 november j.l. was het weer “Lichtjesavond” bij het Groene Kerkje in Oegstgeest. Op “Lichtjesavond” wordt de Begraafplaats overal voorzien van fakkels en lichtpotten. Verder is er een zangkoor, Soul2Soul genaamd, die liederen ten gehore brengt en zijn er enkele doedelzakspelers, die de plechtige sfeer van het gebeuren, vergroten. Ter plaatse kan men bij een tweetal kramen op het Willibrords Erf bloemstukjes kopen, om op de graven van familieleden of bekenden te plaatsen en grafkaarsen, tegen gereduceerde prijzen.

Voorafgaande aan de “Lichtjesavond” hebben enkele bestuursleden van de Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO) –om 11.30 uur- de Oorlogsgraven nog een extra onderhoudsbeurt gegeven, waarbij de bladeren weer werden verwijderd en een aantal bloemen, van een eerdere herdenking, werden gehergroepeerd en waarbij nieuwe bloemen werden geplaatst.

Misschien is het wel interessant voor de lezers, om te weten, dat de Begraafplaats bij het Groene Kerkje, gedurende de oorlogsjaren, het “Heldenfriedhof Oegstgeest” heette.

Op woensdag 20 november j.l. stond een artikel hierover in het Leids Dagblad. De Katwijkse onderzoeker Jaap Plokker was in de geschiedenis gedoken en won met zijn verhaal de jubileumwedstrijd van de Stichting Rijnlandse Geschiedenis. Bij zijn onderzoek ontdekte hij, dat er weinig bekend was, over wat er gedurende de Tweede Wereldoorlog, in de regio was gebeurd. Met een uitgebreid onderzoek in het Bundesarchiv-Militärarchiv uit het Duitse Freiburg en via een Russische website over buitgemaakte Duitse archieven, ontdekte hij een aantal zaken, die in de regio hadden plaatsgevonden. Zo deed hij navraag in Noordwijk over 8 Duitse militairen, die allen op dezelfde dag -17 september 1940- voor de kust van Noordwijk waren verdronken. Toen 6 van de lichamen aanspoelden, werden zij met militaire eer bij het Groene Kerkje begraven. De andere twee lichamen zijn nooit gevonden. Het bleek, dat de militairen met rubberboten aan het oefenen waren geweest, voor de invasie van Engeland en dat e.e.a. goed mis was gegaan. Toen de begrafenis van de eerdergenoemde militairen plaatsvond, lagen daar al 23 Duitse militairen begraven. De meesten waren omgekomen bij de gevechten rond het Vliegveld "Valkenburg". Op hetzelfde kerkhof lagen ook 48 Nederlandse militairen, die tijdens de gevechten rond het Vliegveld waren gesneuveld, of dodelijk gewond waren geraakt. Gedurende de oorlogsjaren vonden ook 17 Geallieerden bij het Groene Kerkje hier een laatste rustplaats. Dat waren bijna allemaal vliegtuigbemanningen. In 1945 lagen in totaal 86 Duitse militairen en 2 Nederlanders in Duitse dienst bij het Groene Kerkje begraven. Onder hen bevonden zich ook de Duitse krijgsgevangenen, die omkwamen –op 11 mei 1940- toen de bus waarin zij op de Witte Singel vervoerd werden, werd doorzeefd door kogels van Nederlandse militairen uit de nabijgelegen Doelenkazerne, omdat die dachten, dat de Duitsers de bus hadden gekaapt. Verder werden bij het Groene Kerkje ook de stoffelijke overschotten begraven, die op het strand aanspoelden, zoals 4 militairen van de Kriegsmarine, die –in april 1943- bij Noordwijk werden gevonden. Zij waren 15 maanden eerder, met 15 anderen omgekomen, toen hun Schnellboot onder de Engelse kust, door de Royal Navy tot zinken werd gebracht.

"Duitse Militaire Begraafplaats Ysselsteyn."

Medio 1942 was het aantal Duitse doden op het “Heldenfriedhof” zo toegenomen, dat de Geallieerden tussen de Duitsers dreigden te komen liggen. De Oorlogsgraven zijn toen verplaatst naar de plek waar ze nu nog liggen. Alle Duitse graven zijn in 1948 overgebracht naar de Duitse militaire begraafplaats in het Limburgse Ysselsteyn, die met bijna 32.000 graven de grootste militaire begraafplaats in ons land is. Voor de geïnteresseerde lezers: Het artikel van Jaap Plokker is te lezen via www.rijnlandgeschiedenis.nl

“Doedelzakspelers van The Red Rose of Lochbuie Pipes and Drums”.

Om 19.00 uur waren een aantal bestuursleden weer aanwezig bij de “Lichtjesavond” en werd rondgekeken op de stellig verlichte Begraafplaats en er werden wat grafkaarsen geplaatst bij enkele graven van bekenden c.q. familieleden. De SVO-penningmeester, de heer Hermans, had verse bloemen geplaatst en enkele kleine vlaggen van Canada, Engeland en Nederland. Twee leden van de Band “The Red Rose of Lochbuie Pipes and Drums” brachten stellig doedelzakmuziek ten gehore en ook het zangkoor deed zijn best. Het was -net als vorig jaar- weer behoorlijk druk op de Begraafplaats. De SVO-bezoekers dronken koffie en thee in het gebouw aan het Willibrords Erf en spraken nog met enkele bekenden. Ook de “Hoffotograaf der Veteranen”, de heer van Elk was aanwezig, om het gebeuren weer te vereeuwigen.

Omstreeks 20.30 uur verliet de SVO-afvaardiging de Begraafplaats.

8. Filmmiddag in het Provinciehuis in Den Haag.

Op zaterdag 23 november j.l. werd op uitnodiging van de Commissaris van de Koning (CvdK) van Zuid-Holland, weer een “Filmavond voor Veteranen” gehouden in het Provinciehuis in Den Haag. Omstreeks 14.45 uur arriveerden de “verkenner” van de deelnemers, bij het imposante gebouw, dat gelegen is op de hoek van de Zuid-Hollandlaan en de Koningskade, daar waar de A12 de stad binnenkomt. Het adres is dan ook Zuid-Hollandplein 1. Het gebouw is gemakkelijk te bereiken. Te voet vanaf Den Haag Centraal is het zo’n 20 minuten lopen en met de tram in de richting van Scheveningen, is men er in 5 minuten. Verder bevindt zich onder het gebouw is een grote parkeergarage, voor zij die met de auto komen.

Bij binnenkomst werden de Veteranen en hun begeleiders door een charmante ontvangstfunctionaris doorverwezen naar een grote zaal, die als filmzaal was ingericht. Het was dezelfde zaal, waarin vorig jaar ook een soortgelijke filmmiddag was georganiseerd, met dien verstande, dat er nu aan stuurboordzijde (rechts voor de niet-Marinemensen) een grote glazen wand was aangebracht, langs de hele lengte van de zaal, waarop grote foto's van allerlei plaatsen in de Provincie Zuid-Holland werden afgebeeld. De bezoekers waanden zich zo nu en dan in Europoort, het strand bij Kijkduin, de bollenvelden of ergens in de polder. Het was een prachtig gezicht. Toen de opengevallen monden van het kijken naar al dat moois weer dicht waren, was het tijd om langs de twee buffetten te gaan om die monden te vullen met diverse soorten gekoelde frisdranken en andere versnaperingen. Er was een keur aan chips, gevulde koeken, zakjes nootjes en bakjes popcorn. Het bedienend personeel ging verder nog rond met dienbladen, met daarop kaasstengels en andere soorten van lekkernijen.

Bij navraag bij de organisatie bleek, dat zo'n 140 Zuid-Hollandse Veteranen en een aantal begeleiders, gehoor hadden gegeven aan de uitnodiging van de CvdK. De Stichting Veteranen Oegstgeest (SVO) was goed vertegenwoordigd, met enkele bestuursleden, leden en trouwe bezoekers van het Veterancafé. Er werd een tijdje gezellig gepraat met een aantal bekenden en er werd kennis gemaakt met “nieuwe” Veteranen, die hier voor de eerste keer kwamen.

Om 15.15 uur opende de CvdK, de heer Wouter Kolff de bijeenkomst en heette de aanwezigen, mede namens het Provinciebestuur, hartelijk welkom. Hij bedankte de Veteranen voor hun inzet in het verleden en vertelde, dat de Provincie met een filmmiddag als deze, iets terug wil doen voor datgene, dat zij voor Nederland hebben gedaan. Hij ging ook nog in op de verontrustende huidige toestand van de wereld, met oorlogen in Oekraïne en Israël en andere strijdtonelen in Afrika en elders. Ook de situatie tussen China en Taiwan is zorgwekkend. De verkiezing in de USA van de heer Trump, heeft de zaken er ook niet beter op gemaakt. Hij hoopte echter dat het tij te zijner tijd, ten goede zou keren. Hij wenste verder alle aanwezigen een gezellige filmmiddag toe.

Even later startte de film: “Twisters” genaamd, over de tornado’s die vaak Amerika teisteren. Aanvankelijk leek de film wat minder interessant, maar naarmate hij vorderde, werd hij steeds interessanter en spannender. Toen de film was afgelopen, werd een tussenwand geopend en konden de gasten –rond 17.30 uur- in een naastgelegen ruimte met statafels, nog wat napraten, onder het genot van een “hapje en drankje”. Nou met dat “hapje en drankje” zat dat wel goed. Behalve allerlei soorten wijn en bier, ging het bedienend personeel voortdurend de zaal rond met grote dienbladen, met daarop een flinke hoeveelheid bakjes frites, bitterballen, hamburgers, kaasstengels, kippenpootjes, mini-loempia’s en andere exotische hapjes. De gasten lieten zich dit alles goed smaken!

Tegen 19.30 uur begon de zaal langzaam leeg te lopen en verlieten de deelnemers het Provinciehuis, met een tevreden gevoel en terugkijkend op een gezellige bijeenkomst.

9. Humor in Uniform

10. Fotocollage.

Het verhaal van Wim.

Onderhoud Oorlogsgraven.

Veteranencafé.

Kennismaking met Nieuwe Bewoners.

Lichtjesavond.

Filmmiddag in het Provinciehuis.